

Un catàleg sonor d'arrels variades

El Festival BAM reforça la seva voluntat d'allunyar-se del patró anglosaxó

Luis Hidalgo

El Barcelona Acció Musical (BAM) 2015, que estrena director, ofereix una programació escampada per cinc escenaris que no tots els dies estaran actius. Amb la programació més nodrida a la plaça dels Àngels (tots els dies) i a la plaça Joan Coromines (tots els dies, tret de dilluns 21), la resta concentren la seva activitat el dissabte 19 i, en el cas del Moll de la Fusta, també el divendres 18. Amb un augment de músiques sense patró anglosaxó, el BAM obre el seu catàleg a la curiositat del melòman.

► Arrel africana i asiàtica

Bombino. Des que Ali Farka Touré posà el blues *Àfrica* com a referent, molts artistes han secundat la barreja entre unes guitarres hipnòtiques d'arrel africana, una certa cadència de blues i unes percussions rústiques. Bombino va per aquest camí. (Plaça dels Àngels. Dimecres 23, 21.45 hores)

Mddou Moctar. En el camí de Bombino i protagonista d'un documental, *Akouak Teggdalit Taha Tazoughai*, on es veu la seva vida quotidiana de músic tuareg, Moctar practica també l'anomenat blues del desert, però amb una veu de vegades sintetitzada. Tradició i mirada endavant. (Moll de la Fusta. Dissabte 19, 00.30 hores)

Yasmine Handam. Libanesa arrelada a París que obté el seu estil de l'encreuament cultural. Popularitzada per Jim Jarmusch a *Només els amants sobreviuen*, Yasmine és en escena un fragment de misteri oriental amb fortes dosis de carisma occidental. (Plaça dels Àngels. Dissabte 19, 21.45 hores)

Tony Allen. Veterana figura de l'afrobeat que va formar part de la banda de Fela Kuti als anys de glòria d'aquest. Ell mateix va dir que sense el llavors bateria el seu estil no existiria. (Parc del Fòrum. Dissabte 19, 23.50 hores)

Jambinai. Una altra mostra de fusió i barreja, un exemple més de la impuresa de la música. Es tracta d'un grup coreà que aposta per modernitzar la seva música popular tirant cap al rock experimental. Només han publicat un disc, *Différance*. (Plaça Joan Coromines. Divendres 18, 00 hores)

Vaudou Game. S'agafen sons procedents del vudú africà. Llavors s'interpreten amb una formació occidental, no només amb els instruments de percussió del vudú. Resultat? *Vaudou Game*, proposta de Peter Solo, togolès. Màgia negra. (Plaça dels Àngels. Dimecres 23, 00.45 hores)

► Arrel folk

Ryley Walker. Sentir aquest nord-americà és trobar el millor esperit

de Nick Drake o John Martin. Música folk dibuixada amb la tècnica del *fingerpicking* a la guitarra. Només té dos discos, *All Kinds Of You* i *Primrose Green*. (Plaça dels Àngels. Dissabte 19, 23.15 hores)

Vetiver. Una de les referències del folk alternatiu té nou treball: *Complete Strangers*. Andy Cobic, el seu líder i amic, i col·laborador de Devendra Banhart, ha variat el to de la seva música obrint-la a nous paisatges i sonoritats. (Plaça dels Àngels. Dissabte 19, 00.45 hores)

► Arrel electrònica

Le Parody. No és folk ni electrònica, però té coses de tots dos. Sole Parody, granadina d'origen italià, treballa amb electrònica i acústica (ukeleles, pedals i samplers) per construir folklore global. Va estar al BAM i ara torna amb *Hondo*. (Plaça Joan Coromines. Diumenge 20, 22 hores)

Lonlady. Es diu Julie Campbell, és anglesa i grava per a Warp, un dels segells més respectables de la música electrònica. De tota manera, ella diu admirar REM i Nico. Practica un pop de base electrònica amb pessigolles funkys. *Hinterland* és el seu segon disc. (Plaça dels Àngels. Dimarts 22, 20.30 hores)

► Arrel pop rock

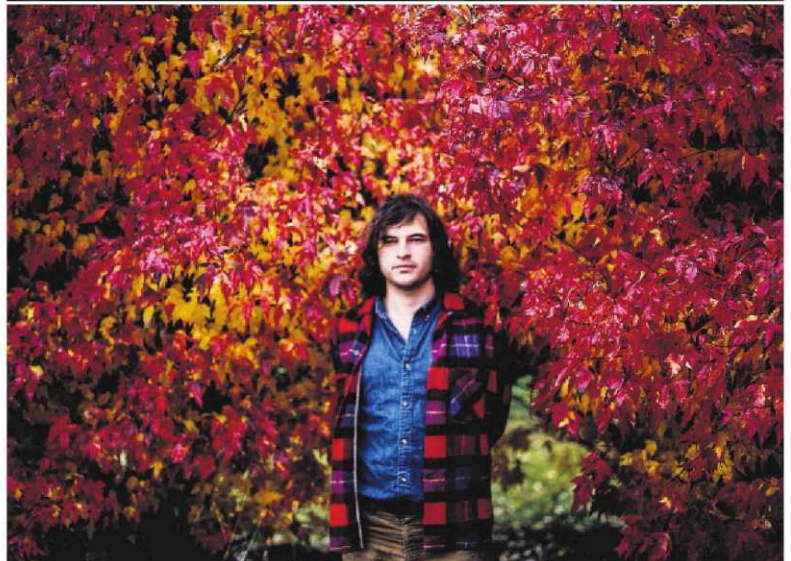
Senior. La denúncia i la queixa formulades en clau de rock d'arrels nord-americanes. Senior és valencià, però també estima i fa peces molt romàntiques plenes de saba rockera. Aquesta barreja entre la insatisfacció i la satisfacció de viure plenament és el motor d'aquest artista. (Espai Damm. Dissabte 19, 20.15 hores)

Nueva Vulcano. De vegades semblen enfadats de tanta tensió, convicció i potència que apliquen a la seva música. Formats a Barcelona de les restes de diverses bandes prèvies, el rastre del hardcore i la presència melòdica del pop conformen la personalitat d'aquesta banda que mai descuida les lletres. Presenten *Noveleria*. (Parc del Fòrum. Dissabte 19, 23 hores)

Blank Realm. Quan se sent la guitarra que obre la cançó *Reach You On The Phone*, ve al cap The Go Between, eterna referència pop australiana, país també de Blank Realm. Aquest quartet començà fent un so més dur i veloç, però el pop i la melodia ja manen en els seus quatre discos. (Plaça Joan Coromines. Dimecres 23, 00 hores)

► Arrel soul

Saun & Starr. De coristes de Sharon Jones a propietàries del seu destí artístic. Sandra Williams i Starr Duncan Love fan soul del clàssic. Treuen primer elapè. *Look Closer*. Mirada als cànons de la música negra. (Plaça dels Àngels. Dimecres 23, 23.15 hores)



La guitarra d'arrels africanes amb regust de blues és el que ofereix Bombino (a dalt), oferta que contrastarà amb el folk de Ryley Walker: xocs musicals com aquests són els que buscarà com mai el BAM d'enguany.

“Volem estimular la curiositat”

L. H.

Marc Campillo (Barcelona, 1975), 40 anys, és el nou director del Barcelona Acció Musical (BAM), acceptant un càrrec limitat a quatre anys de mandat. Abans d'assumir aquesta responsabilitat, Campillo ja era usuari d'un esdeveniment del qual tenia una idea molt formada: “Jo el veia des de fora com un festival amb un cartell eclèctic, variat, representant molts estils però sempre avantposant la música a qualsevol altra consideració, ja fossin modes, corrents o popularitat... En realitat, per als nous populars ja tenim la Mercè Música”.

En aquesta línia, el nou director del BAM el veia “més útil per descobrir noms de grups emergents o noms poc populars encara sense consagrar que no formen part de la música de contra més generalitzat”.

El concepte del festival es manté, segons Campillo, tal com va néixer, “orientat cap a un públic més aviat minoritari, de consumidors regulars de música moltes vegades oblidada per la indústria”. Això justificaria la gratuïtat del festival, “que serveix per crear públic i estimular la curiositat”.

Enguany, el creixement d'artistes africans i asiàtics és una de les característiques del primer cartell estructurat per Campillo, que manifesta voler mantenir aquesta línia “tot i que no sempre pots fer-ho. Per exemple, m'hauria agradat incloure més hip-hop, però els preus i la forma de treballar dels agents resulten una dificultat important. Igual que portar música llatina, que no resulta gaire fàcil”. També volia fer més jazz nord-americà, però o bé pels preus o bé perquè no ha trobat adients els escenaris, no ha estat possible. Per contra, “els artistes africans sempre

estan de gira i no resulta tan complicat dur-los a Barcelona”.

Campillo també mostra interès a portar bandes del continent, fugint del model de banda anglesa de moda: “Molts artistes aquest any han abaixat els preus per sota de les xifres que podiem esperar, ja que saben que tocaran davant d'un públic objectivament interessat en la seva proposta i que a més serà més nombros que en una sala dins una gira”.

Pel que fa als escenaris del BAM, Campillo s'inclina per la *parella* Plaça del Àngels-Joan Coromines, “ja que estan molt a prop l'un de l'altre i la programació no se solapa, de manera que sense desplaçaments pots veure molts concerts”. La resta de l'any Campillo dirigeix Fohen Records, petit segell de bon gust obert a sons més aviat minoritaris que van del folk al pop rock passant per l'electrònica.